Terapia jąkania wczesnodziecięcego metodą DCM

(Model Wymagań i Możliwości)

Program stworzony przez Sheryl i Gottwald łączy podejście pośrednie z bezpośrednim. Jest skierowany do dzieci do 5 roku życia oraz opiera się na koncepcji wieloczynnikowej genezy jąkania.

Zgodnie z założeniami prezentowanego podejścia objawy jąkania występują, gdy możliwości dziecka do wytworzenia mowy płynnej poddane są wpływowi zbyt wysokich wymagań, zarówno zewnętrznych, jak i wewnętrznych.

Celem terapii jest:

- zmniejszenie wymagań i zwiększenie możliwości w zakresie motorycznego, emocjonalnego, językowego i poznawczego obszaru rozwoju dziecka.

Do głównych zadań logopedy należy:

- redukowanie wymagań środowiskowych związanych ze sposobami komunikowania się z dzieckiem
- modyfikowanie mowy dziecka przy zastosowaniu takich technik jak: modelowanie, wzmacniające komunikaty, bezpośrednie instrukcje kierowane do dziecka. Logopeda i rodzice modelują łatwe zająknięcia, które są komentowane w sposób otwarty, aby dziecko nie odczuwało negatywnych emocji związanych z jąkaniem
- wspieranie rodziców/opiekunów w radzeniu sobie z emocjami związanymi z problem jąkania się dziecka
- wsparcie rodziców w zakresie modyfikowania stresorów środowiskowych, które mogą negatywnie wpływać na mowę dziecka
- prowadzenie poradnictwa poprzez udzielanie rodzicom wsparcia, dostarczanie informacji, wspieranie w nabywaniu umiejętności rozwiązywania bieżących problemów
- organizowanie dla chętnych rodziców zajęć grupowych celem korzystania przez nich ze wsparcia innych uczestników spotkań
- zbudowanie partnerskich relacji z rodzicami.

Podczas indywidualnych konsultacji rodzice są instruowani, jak modyfikować werbalne interakcje z dzieckiem w zakresie m.in.: tempa mowy, ograniczenia liczby pytań, zmniejszenia ilości wtrąceń, stosowania zasady mówienia „po kolei". Logopeda uczy rodziców między innymi: wolniejszego mówienia, używania krótszych i mniej złożonych zdań, metod wspierania i pozytywnego reagowania na wypowiedzi dziecka.

Mocnymi stronami programu są:

- zindywidualizowanie i kompleksowość
- zaangażowanie rodziny w proces terapii

- wykorzystywanie potencjału (mocnych stron) tkwiących w rodzinie
- wspieranie rodziców w podejmowaniu decyzji terapeutycznych
- praca nad trudnymi emocjami tak rodziców, jak i dzieci.

Materiały źródłowe:

Kelman E., Nicholas A. (2013). Praktyczna interwencja w jąkaniu wczesnodziecięcym.

Materiały szkoleniowe Boroń A. (2019). Jąkanie wczesnodziecięce.

Węsierska K. Jeziorczak B. (2016). Diagnoza jąkania u dzieci w wieku przedszkolnym.

Opracowanie:

Neurologopeda Alicja Janecka